

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนมกราคม ๒๕๕๔

พระธรรมะเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวง ๘๓ พรรษา

วันเสาร์ที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๓

โมทนาสาธุกับโยมทุกคนที่ได้มีโอกาสสละเวลาคำว่าสละเวลาก็คือทิ้งเวลาเหล่านั้นไปเดี๋ยวนี้กว่าสละเวลาเป็นอย่างไรวีก็ สละเวลาก็คือทิ้งเวลาเวลาอะไรเวลาที่ทำการทำงานทำมาหากินทำทุกสิ่งทุกอย่างนั้นนะ สละเวลาก็คือทิ้งเวลา เมื่อเราทิ้งเวลาแล้วก็เวลาเหล่านั้นก็จะได้ว่างเปล่าเนี่ยเหมือนกับโยมที่ทั้งบ้านทั้งครอบครัวทิ้งอะไรมาเนี่ยทิ้งแล้วก็คือทาน จาคะบริจาคว่างไปให้หมดตอนนี้มันจะเป็นจะตายจะมีอะไรก็ทิ้ง ตายทิ้งหมดไม่ให้ผูกพันไม่ให้จิตเราวิตกวิจารณ์ปรุงแต่งคนนั้นคนนี้จะไรตอนนี้อยู่เข้ามาอยู่ในเขตของปฏิบัติอยู่ในสถานที่อันวิสุทธิต้องว่าอย่างนี้ ต้องทำจิตให้ว่างให้หมด เหมือนพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าเนี่ยเจียบหมดเลย ในพระไตรปิฎกเนี่ยถ้าพระพุทธเจ้าไม่ตรัสไม่ถามสาวกทั้งหลาย จะไม่มีการพูดคุยกันเลยแม้แต่คนเดียว พระองค์บอกว่าถึงแม้พระองค์จะนั่งอยู่เป็นกับปีๆก็ปีๆเนี่ยสงฆ์ทั้งหลายก็จะต้องนั่งกันเป็นกับปีเป็นกับปีคือทำจิตให้ว่างไปให้หมดเลย ฉะนั้นเราอยู่ในวัดไม่ว่าวัดไหนที่ซึ่งเราต้องทำจิตของเราให้ว่างจากอารมณ์ทั้งหมดเลย ว่างจากอารมณ์อะไร อารมณ์คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เนี่ยไม่สนใจทั้งหมดเลยพวกเหล่านี้ เพราะอะไรจึงไม่ให้สนใจ? เพราะว่ามันเป็นอาสวะเครื่องหมักดองในจิตทำให้จิตเราเนี่ยเป็นขยะเป็นที่ทิ้งของอารมณ์ๆใดๆจะเป็นรูปก็ตามเสียงก็ตามกลิ่นก็ตามรสก็ตามโผฏฐัพพะก็ตามโผฏฐัพพะคือการสัมผัสเหมือนฤดูกาล ฤดูหนาว ฤดูฝน ฤดูร้อนอะไรเนี่ย มันเปลี่ยนแปลงไปเปลี่ยนแปลงกันมาแต่จิตของเราที่ต้องให้ทรงตั้งมั่นอยู่ในความว่างแจ้งจะร้องแจ้งจะหนาวจะไม่สนใจ เหมือนกับเราเสียสละเวลาคือให้เวลาว่างไปความจริงเวลานั้นนะที่อาตมาสอนไว้ว่าทุกวินาทีมีคุณค่าโมทนาสาธุ โมทนาสาธุกับพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้า โมทนาสาธุกับบารมี อุปบารมี ปรมัตถบารมีเมื่อเรามีส่วนบุญบารมีพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าสักนิดสักหน่อยนี้ก็กินไม่หมดแล้วใช้ไม่หมดไม่ไหวแล้วพระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์ ความจริงพระองค์สร้างบารมีมา๔๐สองไทยแสนกัลป์เนี่ยมากมายเนี่ยอ้อมอ้อมความว่างมาตลอดแต่พระองค์มีพระชนม์มายุ๘๐ปีเนี่ยเหลืออีกเยอะแยะเลยที่พระพุทธเจ้ายังไม่ได้ใช้เนี่ยถ้าเรารู้จักโมทนาความดีกับพระองค์แล้วเนี่ยบุญความดีของพระองค์มาอยู่กับเราเนี่ยเราก็จะพอมีความสุขสงบสุขสันตสุขจิตใจเราจะได้ไม่มีทุกข์ว่าง ว่างจากขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เนี่ย ยืน เดิน นั่ง นอนภาวนาว่างๆไว้เพราะยุคนี้สมัยนี้อายุไม่ถึง๑๐๐ปีพระพุทธเจ้านั้นสร้างบารมีอุปบารมี ปรมัตถบารมีต้องใช้เวลานานถึง๔๐สองไทยแสนกัลป์มาเต็มในชาติเป็นพระเวสสันดรเนี่ยให้พระราชทานพระนางกัญหาชาติพระนางมัทรีให้เป็นทานเนี่ยใครจะมาขอหทัยวัดฤดูพระองค์ก็จะผ่าอกควักให้ ใครจะขอดวงตาที่จะควักให้ แล้วพวกเราเนี่ยเสียสละเวลามาแค่เนี่ยยุคนี้สมัยนี้ไม่ถึง๑๐๐ปี เพราะฉะนั้นมันจะเป็นจะตายก็ซึ่งหัวมันเถอะ อย่าไปอาลัยอาวรณ์มันเลย ทำไม่จึงไม่ให้อาลัยอาวรณ์กันเราก็ทุกข์มาเวียนว่ายตายเกิดมานับภพนับชาติไม่ถ้วน ยังหาแนวทางพ้นทุกข์ไม่เจอเลยต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราต้องทำจิตของเราให้ว่างเนี่ยยืน เดิน นั่ง นอนภาวนาว่างๆพูดเข้าไปสู่ใจไล่ขยะอารมณ์

มะเร็งอารมณ์ในจิตจนตายเลยเนี่ย เมื่อเราว่างทุกวันทุกเวลาเนี่ยเวลาเราจะตายเนี่ยเราจะไปนิพพานเนี่ยจิตมันน้อมไปเองไม่ต้องไปตั้งใจ สัมมาทิฐิเห็นชอบไม่มีความเห็นแล้วเพราะมันเห็นมามากแล้วเวลาเราจะนิพพานไม่มีความเห็นแล้วว่าง สัมมาสังกัปปดำริชอบดำริเรื่องนั้นเรื่องนี้มากมายกายกองทุกภพทุกสมัยดำริมามากแล้วเวลาจะนิพพานว่างไม่มีการดำริอีกแล้ว สัมมาวาจาจากการพูดจาชอบพูดเรื่อยเรื่อยไปทุกภพทุกชาติทุกกัปป์ทุกกัลป์ทุกพุทธันดรก็พูดมามากแล้วจะไปนิพพานแล้วต้องว่าง ว่างจากสัมมาวาจาไม่มีการพูด สัมมากรรมมันโตการงานชอบเนี่ยเวียนว่ายตายเกิดนับภavnับชาติเนี่ยทำมาหากินเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวมามากมายกายกองเนี่ยก็ต้องว่างเราจะไปนิพพานแล้วต้องว่างแล้วเพราะทำมามากแล้วต้องว่าง สัมมาอาชีโวอาชีพชอบอาชีพใดๆที่คิดว่าเลิศประเสริฐเงินทองไหลมาเทมาก็ต้องว่างอีกไม่เอาแล้วเราจะไปนิพพานแล้วมีมากก็ทิ้งมากทุกข์มากก็เป็นเหยื่อของใจรชโมยอยากได้มาปล้นมาจี้มาฆ่ามาทำร้ายอีกเนี่ยต้องว่างให้หมด สัมมาวาจาโมเพียรนะเพียรมาทุกภพทุกชาติเนี่ยแต่เราไม่ได้เพียรว่างเราเพียรทำนั่นทำนี่ ยิ่งเพียรยิ่งทุกข์ยิ่งลำบากยิ่งแค้นยิ่งเจ็บยิ่งเผายิ่งตาย ตายมาแล้วเพียรจนตายมาไม่รู้ที่ภพที่ชาติแล้ว ที่เนี่ยเราจะไปนิพพานแล้วเรารู้นวาทคือว่างแล้วไม่มีการเพียรอีกแล้ว สัมมาสติระลึกชอบครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติอบรมสติแต่ไม่ชี้โทษของสติเนี่ยระลึกมามากแล้วสติตัวเนี่ยระลึกไปตามสัญญาอุปาทานด้วยยิ่งระลึกมากก็ยิ่งฟุ้งซ่านมาก แล้วก็เกิดวิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่งมากเนี่ยเป็นเหตุให้ไม่ว่าง ตัวสติตัวสแนบตัวเนี่ยพาดวงจิตวิญญาณของพวกโยมไปเวียนว่ายตายเกิดนับภavnับชาติไม่ถ่วงก็เพราะสติ ฉะนั้นต้องใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติ ตามปกติพระพุทธเจ้าจะสอนคุณที่ว่าสติสัมปชัญญะเป็นธรรมมีอุปการะมากเพราะฉะนั้นให้ระลึกแต่เรื่องศีลเรื่องธรรมนะ เมื่อเราระลึกเรื่องศีลเรื่องธรรมแล้วมีอะไรเกิดขึ้น อารมณ์ของโลกคือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ไม่มีในจิตเราเพราะจิตเราระลึกถึงแต่เรื่องศีลเรื่องธรรม ธรรมวินัยก็เลยเป็นวิหารธรรมเครื่องอยู่ของจิต รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะสัมผัสธรรมารมณ์เหล่านี้ไม่สามารถมาสูจิตเราได้เลย เนี่ยเขาจึงเรียกว่าจิตอยู่เหนือเวทนาจิตอยู่เหนืออารมณ์ เพราะรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เนี่ยทำให้เกิดสุขเกิดทุกข์ทำให้ดีใจเสียใจต้องข่มใจเป็นอุเบกขาวางเฉยอีกเนี่ย เพราะฉะนั้นเราเห็นโทษรู้ทุกข์ของสติแล้วตัดทิ้งไปเลยถ้าเราต้องการทำสมาธิเนี่ยถ้าเราไม่ระลึกถึงอะไรเลยจิตของเราว่างอย่างรวดเร็วจิตเป็นสมาธิอย่างรวดเร็วเนี่ยต้องจำเอาไว้ พยายามทำให้ได้ในชาตินี้ภavnีเอาจิตให้ว่าง ยืน เดิน นั่ง นอนคือว่างจากการระลึกเลย สัมมาสมาธิตั้งใจมั่นตั้งใจมั่นกับเรื่องนั้นเรื่องนี้คนนั้นคนนี้อะไร การงานวุ่นวี่วุ่นวายหมด เลิกจะไปนิพพานแล้วไม่มีการตั้งใจมั่นอีกแล้ว ตั้งใจมั่นกับความว่างอย่างเดียวตั้งใจมั่นกับพระนิพพานอย่างเดียวเนี่ยจะได้หายฟุ้งซ่านเลิกฟุ้งซ่านเวียนว่ายตายเกิดมานับภavnับชาติไม่ถ่วงก็ตั้งใจ เนี่ยสัญญาอนิจจาไปเที่ยวสัญญาคนนั้นคนนี้อะไรไปเนี่ยแล้วก็อนิจจังหมดเลยไม่เป็นไปตามสัญญาด้วย ทีนี้ก็แก่เจ็บตายไปโคกคร่ำแล้วก็วิญญาณผูกกันอยู่เนี่ยไปเวียนว่ายตายเกิดภavnัภavnีอะไรเนี่ยแล้วก็ต้องมีอันวิบัติไปอีกเรื่อยๆต้องว่าอย่างนี้ อนิจจัง อนัตตา คำว่าสัญญาอนิจจาก็คือทุกอย่างเนี่ยสัญญาอนิจจัง ฉะนั้นสังขจะสัญญาก็อนิจจาเหมือนกันเราจะไปสัญญากับใครไว้หรือจะไปเนี่ยเหมือนกับที่เขียนสัญญาอะไรกันไว้ส่วนมากถูกบิดพลิ้วกันทั้งหมดผิดสัญญากันทั้งนั้นแล้วก็ทุกข์เพราะสัญญานั้นแหละ เราจะเห็นโทษเห็นทุกข์เกิดความเบื่อหน่ายในโทษทุกข์แล้วก็เลิกสัญญาต้องเข้าอนัตตสัญญา คำว่าอนัตตสัญญาก็ที่ทางคณาจารย์ทั้งหลายเขาว่าจำได้หมายรู้ในความ

เป็นอนัตตา แต่ในความรู้ของอาตมาเนี่ยคำว่าอนัตตสัจญญาก็คือเล็กจ๋มเลย สัจญญาก็คือความจำ ได้หมายรู้ที่นั่นอนัตตสัจญญาก็คือว่าเล็กความจำทั้งหมดเลยเพื่ออะไร เพื่อให้จิตว่างให้หมดจิตเราว่างแล้วตา เห็นรูปก็ว่างจากรูป หูได้ยินเสียงก็ว่างจากเสียง จมูกได้กลิ่นก็ว่างจากกลิ่น ลิ้นได้รสก็ว่างจากรส ภายได้สัมผัสเย็นร้อนอ่อนแอแข็งก็ว่างจากสัมผัสเย็นร้อนอ่อนแอแข็ง ใจเราได้รับรู้ธรรมารมณืใดๆก็ว่างหมดเลยเนี่ยเมื่อ จิตเราว่างแล้วนั่นแหละความสุขความสงบสุขเกิดขึ้นวิตกวิจารณ์รูป เสียง กลิ่น รส โภกฐัพพะ ธรรมารมณื ไม่มี สังขารการปรุงแต่งในรูป เสียง กลิ่น รส โภกฐัพพะ ธรรมารมณืไม่มี สังขารปรุงแต่งจิตเราไม่ได้ต้องว่า อย่างนี้ นั่นแหละนิพพานัง ปรมัง สุขังแล้วตอนนี้เป็นนิรามิสสุขเพราะสุขอันเกิดจากความว่างไม่ใช่สุขเกิด จากความมีรูป มีเสียง มีกลิ่น มีรส มีโภกฐัพพะ ธรรมารมณืถ้าสุขเกิดจากรูป เสียง กลิ่น รส โภกฐัพพะ ธรรมารมณืไ้รูป เสียง กลิ่น รส โภกฐัพพะ ธรรมารมณืมันแก้มันเจ็บมันตายมันอนิจจังไม่เที่ยงมันจะเสื่อม ไปเมื่อมันเสื่อมไปเราก็จะพลอยเป็นทุกข์กับมันด้วยเออ! สังขารเราเสื่อมแล้วตาเรามีดวงแล้วหูเรา หนวกแล้วจมูกไม่ค่อยได้กลิ่นแล้วกายสัมผัสไม่ได้เป็นไปตามปรารถนาแล้วตอนนี้เราจะทุกข์มากจะนั่นเรา ต้องทำจิตของเราให้ว่าง ต้องถามว่าความว่างมีแก้ไหม? มีเจ็บไหม? มีตายไหม? ไม่มี ไม่มีในความว่างเนี่ยที่ พระพุทธเจ้าค้นพบวันออกมหาภิเนษกรรมก็คือไปรู้ไปเห็นมา เห็นคนแก่คนเจ็บคนตายมาเห็นสมณะมา เนี่ยพอดีไปเห็นสมณะผู้สงบก็ได้อุบายในใจแล้วว่าเนี่ยว่ามีดีแล้วก็มีสว่างเป็นเครื่องแก้ มีร้อนก็มี ความ เย็นเป็นเครื่องแก้ อาจจะมีวิธีแก้ไม่ให้แก่ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตาย แล้วพระองค์ก็พอดีพระราหูลประสูติคืนนั้น พอดีเลยเนี่ยต้องมาพบกับความแก่ความเจ็บความตายอีก เมื่อพบความแก่ความเจ็บความตายแล้ว พระองค์พ้นจากความแก่ความเจ็บความตายมัยเนี่ย ถ้าจิตเราว่างเนี่ยเราพ้นแน่นอนพระยามัจจุราชก็มอง ไม่เห็นจิตเราด้วย เมื่อจิตเราว่างแล้วก็ข้ามรูปฌานอรุณฌานเลยอย่าไปตีใจติดใจพวกญาณพวกฌานนะใช่ พวกเนี่ยโง่งเง่า พระพุทธเจ้าของเราเนี่ยเป็นพระโพธิสัตว์เป็นฤาษีที่ไพร่เวียนวายตายเกิดมานับภพนับชาติ ไม่ถ้วนสำเร็จจอกัญญา๕ สมบัติ๘ เหาะเหินเดินอากาศได้รู้ อดีต ปัจจุบัน อนาคตได้แต่ยังไม่ได้โสดาบัน เลย พอมาในชาติสุดท้ายออกมหาภิเนษกรรมแล้วไปเรียนจากอาฬารดาบสได้สมบัติ๗ไปเรียนจากอุทก ดาบสได้มาอีกหนึ่งเป็นสมบัติ๘แล้วพระองค์ก็พิจารณาเห็นว่าไม่ใช่ทางตรัสรู้เนี่ยจำไว้ให้ตึนนะใช่พวกมีดวง มีมานอะไรโดนหลอกโดนนิมิตหลอกทั้งนั้นไม่ใช่ของจริงจิจริงยังยืนอะไร เราอย่าไปมัวเอาอกเอาใจไป เสียเวลาไปเฝ้าเข้าเฝ้าเนี่ยใช่พวกเนี่ยอย่าไปเชื่อ พระพุทธเจ้าเห็นว่าไม่ใช่ทางตรัสรู้เลยใช่พวกเนี่ยม ายอีกต่างหาก ทำให้โง่งเง่าบาปบุญญาเสียเวลาล่าเวลาทำมาหากิน เสียเวลาใช้เหตุผลใช้ปัญญามากมาย กายกองเลยเนี่ยต้องบอกให้โยมรู้เอาไว้ว่าของจริงเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นเนี่ยการปฐมนิเทศน์อะไรก็คือ เหตุที่จะต้องเทศน์ เทศะกาละเทศะวันนี้เป็นวันแรกเนี่ยเราต้องเตรียมใจแล้วเตรียมว่างไม่ใช่เตรียมใจเพื่อ อะไรเตรียมใจให้ว่าง แล้วเราก็นั่นแหละหนังสือที่แจกไปแล้วก็อ่านเดี๋ยวกู้เองว่าความว่างเป็นอย่างไรถ้าจิต เราเข้าถึงความว่างเนี่ยภพชาติหลุดไปแล้ว เมื่อจิตเราว่างปัจจุบันเนี่ยอดีตก็หายไปแล้วเห็นมัย อนาคตที่ยัง ไม่มาถึงก็พลอยว่างไปด้วย แล้ววิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งก็นิรามิสสุขเกิดขึ้นแล้วเย็น เดิน นั่ง นอนก็เป็น สุขแล้วเพราะฉะนั้นเราต้องภาวนาว่างๆพูดเข้าไปสู่ใจไปไล่ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ที่สั่งสมมาเป็น อเนกชาติ เดียวโยมจะไปห้วงญาณอีกญาณ๓ นุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ แล้วโยมจะมีปัญญาญาณทำได้หรือเปล่า? ไม่ได้แน่นอนโยมวิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่งไม่มีทางนะ

พระพุทธเจ้าใช้สตรระลึกๆไปรู้ไปเนี่ยได้บุพเพนิวาสานุสติญาณรู้อดีตมากมายกายกองเลยเนี่ยใช้ สตรระลึก จตุปปาตญาณรู้การเกิดแก่เจ็บตายของมนุษย์สัตว์ทั้งหลายที่สร้างกรรมทำดีทำชั่วไปเกิดเป็น พรหมเป็นเทพเป็นเทวดา ตกนรกเป็นเปรตเป็นอสุรกายเป็นสัตว์เดรัจฉานเนี่ยเนี่ยจตุปปาตญาณ พอมาถึง อาสวักขยญาณญาณสุดท้ายใกล้สว่างเนี่ย พระองค์ทำอาสวะหรืออารมณ์เหล่านี้ให้หายไปหมดเลย เหลือสัมปชัญญะตัวเดียวคือสัมปชัญญะคือมาารู้จิตรู้สติว่าไอ้เนี่ยมันระลึกมากเกินไปแล้วฟังชานมากเกินไปแล้ว แล้วก็เนี่ยทำอาสวะคืออารมณ์ทั้งหลายที่รู้ทั้งหมดเนี่ยทั้งบุพเพนิวาสานุสติญาณ จตุปปาตญาณเนี่ย ให้หมดไปสิ้นไปคือให้ว่างไปนั่นเอง คำว่าอาสวักขยญาณคือทำอารมณ์ให้สิ้นไป เนี่ยจึงจะถูกต้องไม่งั้นก็ ใครฟังพุทธเจ้าเดี่ยวเดี่ยวถ้าโยมไปอ่านพระไตรปิฎกบรรลุมรรคผลมากมายกายกองเป็นเพราะอะไร? เพราะทำจิตให้ว่างอย่างเดียวเดียว ต้องมีญาณหรือเปล่าต้องมีบุพเพนิวาสานุสติญาณจตุปปาตญาณใหม่? เนี่ยพอเราเข้ามาใจอารมณ์เนี่ยที่เราผ่านมาทั้งหมดเลยเนี่ยล้างเลยต้องว่าว่างเลยเนี่ยเป็นการล้างใจ หรือฟอกใจหรือให้หมดไปจากใจเลยเนี่ย อาสวักขยญาณก็จะเกิดขึ้นเองเนี่ย อาสวักคือสิ่งสังสม สังโยชน์ ๑๐ก็หมดไปเมื่อจิตเราว่างแล้วสังโยชน์ก็หมดไป สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลพัทตปรามาส กามราคะ ปฏิฆะ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชาเมื่อจิตเราว่างแล้วสิ่งเหล่านี้ไม่มีเลย สังโยชน์หรือยึดใจเราไม่มี เนี่ย เราว่างอย่างเดียวเนี่ยหมดเลยไม่ต้องไปห่วงเลยมรรค๘จิตว่างก็เข้านิพพานได้เลยต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเย็น เดิน นั่ง นอนก็พร้อมด้วยความว่างก็คือพร้อมพระนิพพานจำไว้ให้ตืออย่าไปเสียเวลาศึกษาเล่าเรียนอะไรอีก ยิ่งเรียนยิ่งโง่ยิ่งโง่ยิ่งเช่อก นี่แหละต้องใช้คำนี้ คำว่าอเสขะจบการศึกษาก็คือต้องมา พิจารณาว่าปัญญาที่อันิจจัง ญาณความรู้ก็อันัตตา สิ่งที่ยอมรับทั้งหมดมีตัวตนหรือเปล่า? ไม่มีนั่นแน่ะมัน อันัตตาแล้ว เพราะเมื่อมันอันัตตาแล้วเนี่ยเราต้องยอมรับความจริงว่าเออ! ที่เรารู้มาทั้งหมดเลยได้แต่รู้จิต มันรู้แต่ไม่ใช่ของเราเลย เนี่ยสิ่งที่โยมเห็นมาทั้งในประเทศหรือต่างประเทศหรือต่างจังหวัดอะไรพวกเนี่ยที่ โยมไปเที่ยวเนี่ย สิ่งที่ยอมรับรู้ไปเห็นมาเนี่ยของโยมหรือเปล่า? ไม่ใช่ เพราะฉะนั้นเราอย่าขโมยรูปใครมาไว้ในใจเราอย่าขโมยเสียงใครมาไว้ในใจเราขโมยกลิ่นขโมยรสขโมยสัมผัสใครมาไว้ในใจเราศีลของเราจึงจะเป็นศีลวิสุทธิเนี่ยตรงเนี่ย อริยกันตศีลคือศีลของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์เจ้ารับรู้ไม่รับเก็บ ทำไมอาตมาจึงว่ารับรู้ไม่รับเก็บ เพราะตาเรายังคืออยู่มีสิทธิที่จะมองเห็นใครได้ หูคืออยู่มีสิทธิที่จะฟังเสียงได้ จมูกคืออยู่มีสิทธิ รู้กลิ่นได้ ลิ้นคืออยู่มีสิทธิรู้รสได้ กายคืออยู่มีสิทธิรู้สัมผัสได้ ใจคืออยู่มีสิทธิรู้ธรรมารมณ์ได้ แต่เราก็เพียงแต่รับรู้ ว่าไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา แล้วก็ผ่านไปก็ว่างไปอีก เหมือนพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วพระองค์ก็ยังคงแสดงธรรมโปรดไปประเทศนั้นประเทศนี้ ๗แคว้นแคว้นเนี่ยพระองค์ไปทั่ว ๗แคว้นแคว้นสมัยก่อนก็ต้อง ๗ประเทศต้องว่า อย่างนี้แต่สมัยโบราณครั้งนั้นยุคนั้นเขาเรียกแคว้น แคว้นสักกะบ่าง แคว้นโกถียะบ่าง แคว้นโกถัมพีบ่าง อะไรพวกนี้แคว้นมคธบ่างอะไรเนี่ยพวกเนี่ยเป็นแคว้นๆก็หมายถึงต่างประเทศนั่นแหละที่พระองค์ไปมาแล้ว ทั้งหมด แล้วก็ว่างไม่มีอะไรเลยไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเราก็เป็นเพียงผู้เดินทางหรือผ่านไปรู้ไปเห็นมาเท่านั้น ว่าสิ่งเหล่านั้นมีจริงแต่ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเมื่อมันไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเราจะไปเป็นทุกข์กับมันเราโง่หรือเราฉลาดก็ถามตัวเองให้เราตัดสินใจได้ด้วยตัวเองว่าเราโง่หรือเราฉลาดเนี่ย ไปสำคัญผิดว่าคนนั้นเป็น เราเป็นของเราสิ่งที่เราเห็นมาว่าเป็นเราเป็นของเรานั้นนะ ต้องว่าอกโยมแตกแน่เลยเพราะเป็นสิ่งที่สิ่ง เหล่านั้นไม่เคยตั้งมั่นทนทานเลยมันก็เสื่อมไปทุกวัน อันิจจังไปทุกวัน ถ้าเราไปรับรู้รับเก็บมันไว้เราก็จะเป็น

ทุกข์ทุกวันนึกถึงมันทุกวันก็เป็นทุกข์ทุกวันแล้วมันก็นัดตายด้วยเป็นของไม่มีเมื่อมันเป็นของไม่มีเราก็เอาอุบายเนี่ยอนัตตสัญญาจำได้หมายความว่าเลิกจำทั้งหมดเลยว่างทั้งหมด เพราะไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราไปเสียเวลามาหนักหนาสาหัสแล้วเวียนว่ายตายเกิดนี่ยิ่งแย่ใหญ่นับภพนับชาติไม่ถ้วนเลยแล้วก็ไม่มีอะไรดีขึ้นเสียเงินเสียทองเสียข้าวเสียของเสียเวลาไปเปล่าๆ ต้องว่าอย่างนี้ เนี่ยตอนนีเราสละเวลาเหล่านั้นเพื่อจะมีคุณค่า เนี่ยมาฟังเทศน์มาฟังอุบายปัญญาคือฟังมรรคคือหนทางที่จะเข้าถึงทางพ้นทุกข์เนี่ย เพราะฉะนั้นเราสามารถแยกจิตจากสติแยกจิตจากอารมณ์ได้ก็เป็นมรรคจิตก็เป็นนิโรธะจิตทันทีในขณะเดียวกันเลยพอระลึกมากไปก็ไม่เอานะ! เอ็นี่มันฟังท่านพระอาจารย์บอกแล้วฟังท่านไม่ดี แยกจิตจากสติไม่ให้มันระลึกอีกต่อไปอารมณ์ก็ดับพออารมณ์ดับเรารู้เลยอ้อ! นิโรธะความดับ อารมณ์นั้นนะเป็นเหตุให้เกิดสุขเกิดทุกข์ดีใจเสียใจต้องข่มใจอุเบกขาเนี่ยก็เพราะอารมณ์เนี่ยเพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้เราเข้าใจแล้วเราไม่ใส่ใจมันแล้วว่าง ตัดสติทิ้งเลยเราจะไปนิพพานแล้ว ที่เนี่ยอ้อมอ้อมความว่างไว้ถึงเวลาจิตก็จะโน้มไปเองด้วยความเคยชินว่าว่างแล้วเย็น เดิน นั่ง นอน ไม่มีความตั้งใจนะ แต่ตอนนี้เราต้องตั้งใจ เพราะเรายังไม่รู้เราต้องตั้งใจให้รู้ ที่หลังเรารู้แล้วเราก็ต้องละรู้อีก เขาเรียกว่าว่างจากรู้ ตัวรู้ดับไปหรือว่างไป หรือรู้ดับรู้ว่างว่างจากรู้เนี่ย มันจึงจะสิ้นทุกข์หมดจดสิ้นเชิง ถ้าเราไม่รู้ตรงนี้เราก็คงจะไปยึดติดอีก สังขารปรุงแต่งว่าเออ! จะรู้ยังงัย จะดับรู้อย่างไรเนี่ยโยมต้องไปอ่านจิตเพ่งจิตที่เอาตมาเคยมีประสบการณ์จริงจะตายหลายครั้ง วิญญาณจะออกจากร่างหลายครั้งจะตายหลายครั้งสละตายแล้วก็ไม่ตายยังมาเจอหน้าเจอตาพวกโยมมาเทศน์ให้โยมฟังเนี่ยเอาตมาที่มีความรู้มากมายคือมีประสบการณ์จริงวิญญาณออกจากร่างไปหลายครั้ง พรหมเทพเทวดาก็มีอยู่จริงด้วยเอาตมาไปพบไปเห็นมาทั้งนั้นแหละ ขนาดยังไม่ตายก็ยังได้เจอมารใส่บาตรให้ฉันก็มีหลายครั้งด้วยให้โยมรู้ไว้ สิ่งเหล่านั้นมันเป็นจริงโดยหรือว่ามันเป็นเรื่องของบุญกุศลที่เราสั่งสมมาเป็นอเนกชาติที่เราปฏิบัติอย่างซื่ออย่างตรงนั้นนะพรหมเทพเทวดาเขาส่งสารต้องว่าอย่างไรเราไม่รู้ว่ามีกินไม่มีฉันเขาก็มาให้ฉัน แล้วเราก็ไม่เหิมเกริม ไม่ยึดติดในสิ่งเหล่านั้น เราก็นึกว่าเออ! รอดตายไปอีกวันหนึ่งแล้วเนี่ยรอดตายไปในแต่ละวันแล้วเนี่ยเราก็ทำความดีใช้หนี้ความดีเนี่ยเหมือนกับพวกโยมเนี่ยครูบาอาจารย์พ่อแม่สั่งสอนมามากมายแล้วโยมยังไม่จำยังไม่เชื่อเลยเนี่ย แล้วใครจะไปสอนโยมได้นั้นนะถ้าโยมต้องไปตบคนออกไปเห็นท่านท้าวพระยามราชาไปโยมจะกลัวแล้วโยมจะเลิกเลยถ้าโยมลงไปเนี่ยโยมไม่มีสิทธิ์ที่จะแก้จิตแก้ใจต้องแก้จิตตอนนี้แล้วตอนที่ยังไม่ตายเนี่ย ถ้าเราตายแล้วหมดสิทธิ์ เพราะฉะนั้นเราต้องเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดแก้ที่ใจแก้ตัวแก้ไม่ได้เกิดแล้วต้องแก้ต้องเจ็บต้องตายแก้ให้เป็นหนุ่มเป็นสาวเป็นเด็กอีกไม่ได้ ต้องแก้ที่ความรู้สึกนึกคิดเราเนี่ย ที่เราคิดผิดไปแล้วเห็นผิดไปแล้วดำริผิดไปแล้วพูดผิดไปแล้วการงานผิดไปแล้วอาชีพผิดไปแล้วหรือพยายามผิดไปแล้วระลึกผิดไปแล้วตั้งใจมันผิดไปแล้วเนี่ยกลับมาใหม่ให้ว่างให้หมดเลย สิ่งที่ดีและไม่ดีต้องว่างให้หมดเลย เพราะฉะนั้นจิตว่างแล้วมันจะสูงสุดถ้าบอกให้โยมสำเร็จทุกเรื่องโยมก็ตั้งใจแล้วโยมก็ตั้งใจในความสำเร็จอีก! ใจเรื่องนี้สำเร็จก็ไปทำให้เรื่องอื่นสำเร็จอีก ที่นี้ว่างให้หมดเลย ว่างเนี่ยเหนือความสำเร็จอีก ถ้ามว่าสำเร็จแล้วว่างใหม่? ว่างเนี่ยความว่างเนี่ยเหนือความสำเร็จเพราะฉะนั้นเราอย่าไปติดอกติดใจไปกับความสำเร็จมันเป็นของเฉพาะอย่างหรือเป็นของเฉพาะทางเหมือนกับคนที่ทำงานเก่งๆทำงานได้รวดเร็วเนี่ยแทบหลับตาทำได้สั่งปากสั่งขึ้นขึ้นนี่สำเร็จได้รวดเร็ว เพราะฉะนั้นเราชำนาญแล้วเราก็คงชำนาญในทางว่าง ชำนาญทางอื่นมีแต่โทษมีแต่ทุกข์ ครู

ปาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติสอนให้เพียรพยายามอย่างนั้นสอนให้ภาวนาอย่างนั้น
อย่างนี้ภาวนาทำให้มีให้เป็นขึ้นมา เราไปทำอะไรให้มีให้เป็นขึ้นมากก็มีแต่โทษแต่ทุกข์ทั้งนั้นแน่ ต้องทำ
ความว่างให้มีให้เป็นขึ้นมานั้นแหละจึงจะไม่มีทุกข์เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราต้องทำจิตทำใจของเราให้
ว่างเพื่อเป็นภูมิคุ้มกัน เพราะถึงคราวเราประสบชะตากรรมหรือมีเวรกรรมที่อดีตเราสร้างเราทำเอาไว้ เราก็
เออ! เนี่ยเรามีความว่างแล้วเราไม่ติดใจให้อภัยให้อโหสิได้ง่ายๆเพราะใจเราว่างแล้ว ความว่างนั้นแหละ
เป็นธรรมเรียกว่าอนัตตาธรรม เพราะว่าเป็นธรรมสูงสุดที่พระองค์สรุป ถ้าพวกโยมมีปัญญาจะถามเรื่องศีล
เรื่องญาณอะไรเนี่ยเอาตมาเนี่ยฝึกมาทั้งหมดทั้งกลืนนอกกลืนในเลิกหมดแล้วเดี๋ยวนี้ไม่เอาแล้วไม่สนใจ
เพราะอะไร? มันรู้มันเห็นมันเข้าใจแต่ก็ไม่ใช่ทางพ้นทุกข์ที่แท้จริง ตราบใดที่ใจยังไม่ว่างเนี่ยไปนิพพานไม่ได้
หรือเพราะอะไรจึงไปไม่ได้เพราะ นิพพานัง ปรมัง สุธมฺมญํจำไว้ให้ดี พวกมโนมยิทธิ พวกกรรมกายเนี่ยไป
ไม่ได้หรือติดลูกแก้วบ้างติดทานพ้อทานแม่ทานปู่อะไรเนี่ยไปนิพพานไม่ได้ไม่ใช่นิพพานของพระพุทธเจ้า
จำไว้ นิพพานของพระพุทธเจ้าต้องนิพพานัง ปรมัง สุธมฺมญํอย่างซื่ออย่างตรง แต่ที่พระองค์ตรัสไว้มีจริง
ทั้งนั้นเลยพวกนี้ถ้าได้ฌานได้ญาณอะไรก็ไปเกิดเป็นพรหมเป็นเทพอายุยืนนานถ้าหมดบุญหมดกำลังฌาน
กำลังญาณก็ต้องจุติปฏิสนธิมาใหม่เนี่ย แล้วก็ต้องมาตั้งต้นใหม่อีก เพราะฉะนั้นเราต้องเลิกไปเลย ต้องเอา
แต่เดี๋ยวนี้เลยวอร์มอัปเดตความว่างเลยเพื่อพระนิพพานชาตินี้ไม่ต้องไปรอชาติหน้าชาติไหนไม่ต้องติดอกติด
ใจอะไรหรือสิ่งที่เรารู้มารับทราบมาเนี่ย มันอยู่ในใจเขาเรียกมันประทับใจ แล้วมันฝังอยู่ในใจแล้วเราก็เป็น
ทุกข์เป็นกังวลกับสิ่งที่เราประทับใจทั้งดีและไม่ดี ทั้งดีและไม่ดี ก็ให้วางไปให้หมดนั้นแหละจึงจะ
ถูกต้องความถูกต้องก็คือปัญญาเนี่ย เหตุผลที่ถูกต้องก็คือปัญญาเนี่ย ถ้าเรามีความชำนาญในความ
ถูกต้องเขาเรียกญาณความรู้ ไม่ใช่หลับหูหลับตาเห็นนรกสวรรค์คนละเรื่องเลย ไฉนสวรรค์ที่เห็นเป็น
เพียงอารมณ์ทั้งนั้นแหละ เขาเรียกอารมณ์ฌานอารมณ์ญาณที่มันค้างจิตค้างใจอยู่หมายถึงความ
ประทับใจของเรามันค้างอยู่แล้วก็เป็นฌานเป็นญาณ ฉะนั้นอย่างพระอาจารย์เนี่ยรู้ทั้งวิปัสสนาในฌานใน
ญาณอีก ฌานก็อนิจจังไม่เที่ยงเพราะอะไรเพราะมันมีวิตกวิจารณ์ปีติมีสุขมีเอกัคคตา พอมาถึงขั้นทุติย
ฌานแล้ววิตกวิจารณ์ไม่มีแล้ว มีปีติ สุข เอกัคคตา พอถึงฌานสามก็มีสุขมีเอกัคคตาพอถึงฌานสี่ก็อุเบกขา
การวางเฉยกับมีความรู้ด้วยการวางเฉยพอถึงอากาศันญายตนฌานตอนเนี่ยต้องใช้สัมปชัญญะแล้วรู้
อากาศ อากาศันญายตนะเห็นความว่างเปล่า แล้วก็มาถึงวิญญาณัญญายตนะ ความรู้ที่เคยรู้มาเนี่ยที่รู้
มาทั้งหมดเนี่ยมันก็เริ่มรู้มันน้อยลง มาถึงอากิญจัญญายตนฌานรู้ชนิดหนึ่งเท่านั้นเอง พอมาถึงเนวสัญญานา
สัจญายตนฌานเนี่ยจะว่ามีสัจญาก็ไม่ใช่จะว่ามีก็ไม่ใช่เพราะมันไม่จำคือรู้บ้างไม่รู้บ้างเหมือนคนครึ่ง
หลับครึ่งตื่นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นอย่าไปนึกว่ามันดีไม่ดีหรือ อย่างนิโรธสมาบัติพระพุทธเจ้าพระ
อรหันต์เจ้าเข้าด้วยความรู้ว่างผ่านตลอดเลย แล้วก็ว่างแล้วก็ดับเลยดับรู้อีกที่หนึ่งนั้นแหละจิตจึงบริสุทธิ์
อย่างแท้จริงแล้วจึงจะถอนหมดกำลังแห่งการรู้ขึ้นมาแล้วก็ถอนมาที่ละชั้นที่ละชั้นนั้นแหละเวลาที่พระองค์
จะปรินิพพานก็ต้องเข้าถึงนิโรธสมาบัติแล้วก็ถอนออก ถอนจากนิโรธสมาบัติแล้วก็มาเข้าเนวสัญญานา
สัจญายตนะ ออกจากเนวสัญญานา สัจญายตนะ มาเข้าอากิญจัญญายตนะ ออกจากอากิญจัญญายตนะ
มาเข้าวิญญาณัญญายตนะ ออกจากวิญญาณัญญายตนะ มาเข้าอากาศันญายตนะ ออกจากอากาศันญายตนะ เข้าจตุตถฌานออกจากจตุตถฌานเข้าตติยฌานออกจากตติยฌานเข้าทุติยฌานออก

จากทุติยฌานเข้าสู่ปฐมฌานแล้วย้อนกลับอีกออกจากปฐมฌานเข้าสู่ทุติยฌานออกจากทุติยฌานเข้าสู่ตติยฌานออกจากตติยฌานเข้าสู่จตุตถฌานแล้วก็นิพพานระหว่างรูปฌานอรุปรฌานคือไม่มีทั้งรูปและอรุปรฌานเป็นนิพพานของพระพุทธเจ้าเป็นแบบนี้ เพราะฉะนั้นถ้าใครไม่รู้เรื่องไปงมงายที่มาเข้านิโรธกรรมอะไรเนี่ยโกหกหลอกลวงยังกินน้ำกินอะไรเนี่ย นิโรธของพระพุทธเจ้าเนี่ยดับสัญญาและเวทนา เวทนาทางกายทางจิตไม่มีเลยไม่มีการรับรู้เลย สัญญาความจำได้หมายรู้ก็ดับด้วย แล้วยังไปกินนั่นกินนี่ไปชี้ไปเหยี่ยวไฉนโกหกทั้งนั้นอย่าไปเชื่อ ไม่ใช่นิโรธของพระพุทธเจ้าหรอก โกหก เพราะฉะนั้นต้องรู้เอาไว้อย่างนี้จะได้ไม่ถูกหลอกลวงเนี่ย ไปอ่านธรรมะพระอาจารย์เล่ม๔ วิธีเข้านิโรธสมาบัติพระอาจารย์เขียนไว้อยู่ในเล่ม๔ เล่มนี้ก็ไม่รู้เขียนไว้หรือเปล่าไม่รู้ไม่ได้แสดง เพราะฉะนั้นไปอ่านให้เข้าใจแล้วก็จะได้เข้าถึงในชาติปัจจุบันนี้

อาตมาสอนให้เข้านิพพานชาตินี้ใครไม่ไปก็ทิ้งแล้วไม่สนใจแล้ว(หัวเราะ)ว่างๆแล้วตอนเนี่ยตัวใครตัวมันแก่เจ็บตายเป็นของแต่ละคนแล้ว สร้างกรรมทำผิดทำชั่วทั้งดีและชั่วก็ต้องว่างให้หมดไม่ต้องคำนึงถึงไม่ต้องไปใช้เวรใช้กรรมอีกเนี่ย เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วก็พยายามละ เหมือนทานให้แล้วก็ว่าง ถ้าเราจะมีทานเป็นอารมณ์เห็นรูปก็ให้ทานรูป ได้ยินเสียงก็ให้ทานเสียง ได้กลิ่นก็ให้ทานกลิ่น ได้รู้รสก็ให้ทานรส ได้สัมผัสก็ให้ทานสัมผัส ใจได้รู้ธรรมารมณ์ก็ให้ทานธรรมารมณ์เนี่ยทานเป็นอย่างนี้ ศีลละเว้นก็เหมือนกัน เราศีลมาเป็นอารมณ์เราก็นึกถึงเขาเรียกศีลานุสสติกรรมฐาน ตาเห็นรูปก็ละเว้นเนี่ยศีลแปลว่าละเว้น เพราะฉะนั้นตาเห็นรูปก็ละเว้นรูป หูได้ยินเสียงก็ละเว้นเสียง จมูกได้กลิ่นก็ละเว้นกลิ่น ลิ้นได้รู้รสก็ละเว้นรส กายได้สัมผัสก็ละเว้นสัมผัส ใจได้รับธรรมารมณ์ก็ละเว้นธรรมารมณ์เนี่ย แล้วก็ว่าง ละเว้นแล้วก็ว่างเห็นมัยคือเราไม่เข้าไปใกล้ไม่เข้าไปยุ่งกับมันสักอย่างนั้นนะ ละเว้นเพื่อว่าง ทานให้ไปแล้วหมดไปแล้วก็ละเว้นเพื่อว่าง ถึงเนกขัมมะจุดใจในทานในศีลนั้นนะ ถ้าเราจะเอา! มาประพฤติปฏิบัติกันเนี่ยเราจะมาประพฤติเนกขัมมะกันเนี่ย เนกขัมมะพรหมจรรย์เป็นยังงัย มีใครรู้บ้าง ไม่มีใครรู้ ต้องเอาทานเอาศีลนั้นแหละมาเป็นตัวเนกขัมมะคือออกใจในทานในศีลดับเบิ้ลเลยดับเบิ้ลละเลยนั้นนะทั้งละทั้งเว้นเลยจากจะเป็นทานละเว้นเป็นศีลเนี่ยเอาดับเบิ้ลเนี่ยเนกขัมมะพรหมจรรย์ออกใจให้มีทานมีศีลมันจะได้ละเว้นได้เร็วขึ้น วิริยะเพียรในทานในศีลก็เพื่อว่างเห็นมัย ปัญญารู้เหตุผลในทานในศีลก็เพื่อว่าง วิริยะเพียรในทานในศีลก็เพื่อว่าง ขันติอดกลั้นอดทนเพื่อมีทานมีศีลก็เพื่อว่าง สัจจะความจริงใจในทานในศีลก็เพื่อว่าง อธิษฐานเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง เมตตารักใคร่ในทานในศีลก็เพื่อว่าง อุเบกขาวางเฉยหมายถึงภายในภายนอกไม่มีอะไรให้แล้วเนี่ยวางเฉยหมดเลยทั้งภายในภายนอกเนี่ยว่างหมดเลยแล้วที่นี้เราก็จะได้รู้เป็นปัจเจกตั้งแล้วเราเข้มงวดกวดขันด้วยทานด้วยศีลด้วยเนกขัมมะด้วยปัญญาวิริยะขันติสัจจะอธิษฐานเมตตาอุเบกขาเนี่ย ขณะที่เราประพฤติปฏิบัติเนี่ยเราเข้มงวดกวดขันตัวเองแล้วตั้งใจมาอย่างดีแล้ว ที่นี้นั้นนะเป็นความเคยชินแล้วที่นี้มันก็ว่างอย่างความเคยชิน เรารู้แล้วเรารอบรู้แล้วเนี่ยปัญญารอบรู้ในกองสังขาร คำว่าปัญญารอบรู้ในกองสังขารก็คือการปรุงการแต่งนั้นนะ มันปรุงแต่งไปในทาน ปรุงแต่งในศีล ปรุงแต่งในเนกขัมมะ ปรุงแต่งในปัญญา ปรุงแต่งในวิริยะ ปรุงแต่งในขันติ ปรุงแต่งในสัจจะ ปรุงแต่งในอธิษฐาน ปรุงแต่งในเมตตา ปรุงแต่งเพื่ออุเบกขาเนี่ยละเว้นการปรุงแต่ง ที่พระพุทธเจ้าบอกว่าการที่เข้าไปสงบระงับสังขารเสียได้ เติสอุปสมุ สุโขเนี่ยตอนที่พระองค์จะปรินิพพานเนี่ยพระองค์สอนให้เข้าไปสงบระงับสังขารเสียได้ ใ้สังขารก็คือตัวปรุงแต่งนี้แหละ เมื่อเราไม่มีการปรุงแต่งแล้วจิตเราเป็นอิสระแล้วที่นี้เรารู้ง่ายเข้าใจเร็วแล้วไม่ต้อง

วิตกวิจารณ์แล้วรู้เลย ตาเห็นรูปก็รู้ รู้เลยก็คือรู้ผ่านไปเลย(หัวเราะ)ไม่ใช่รู้แล้วไปติดอกติดใจอีก ได้ยินเสียงก็รู้ผ่าน ได้กลิ่นก็รู้ผ่าน ได้รสก็รู้ผ่าน ได้สัมผัสก็รู้ผ่าน จิตได้รู้อารมณ์ก็รู้ผ่าน ผ่านหมดเลยผ่านแล้ว ก็ว่านี่แหละจึงจะถูกต้อง นิพพิทาญาณข้อแรกก็คือเบื่อหน่ายเนี่ยเหมือนวิปัสสนาในข้อแรกที่เขาว่า นิพพิทาญาณคือเบื่อหน่ายที่นี้เราตาเห็นรูปก็เบื่อหน่ายๆรูป เบื่อหน่ายเสียง เบื่อหน่ายกลิ่น เบื่อหน่ายรส เบื่อหน่ายสัมผัส เบื่อหน่ายธรรมารมณ์เนี่ย ต้องเบื่อหน่ายอย่างนี้ นั่นแหละจึงจะเข้าถึงความว่าง เบื่อหน่ายแล้วเราก็ไม่เข้าใกล้แล้ว เหมือนกับ همینที่หน้าคนนั้นคนนี่เบื่อหน่ายนั้นเนาะ ที่เราพูดเราบ่นกันนั้นนะ บ่นแล้วก็ไม่ได้อยากเห็นหน้า ไม่ได้อยากยินเสียง ใจนี้รู้ได้ยินเสียงก็รู้แล้วเป็นคนนั้นคนนี่ ได้กลิ่นไอนี้กลิ่นนี้ จำได้ ได้รู้รสสัมผัสจำได้ รู้ธรรมารมณ์ใ้ที่ติดใจเรามาเบื่อหน่ายรู้จนเบื่อหน่ายแล้ว เนี่ยนิพพิทาญาณตัวจริงต้องเป็นแบบนี้ ไม่ใช่ตามที่โยมไปเรียนไปศึกษาอะไรมาเบื่อหน่ายอะไรกันแน่ต้องว่าอย่างนี้ ยังเข้าไม่ถึงเลยต้องว่าอย่างนี้ เบื่อหน่ายแม้ในรูป เบื่อหน่ายแม้ในเสียง เบื่อหน่ายแม้ในกลิ่น เบื่อหน่ายแม้ในรส เบื่อหน่ายแม้ในสัมผัส เบื่อหน่ายแม้ธรรมารมณ์เนี่ยที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเป็นแบบนี้ เบื่อหน่ายก็คือไม่เข้าใกล้ แล้วก็จะได้ถึงอนาลโยไม่มีอาลัย คำว่าไม่มีอาลัยก็คือว่าง ไม่มีอาลัยในรูปไม่ต้องไปร้องห่มร้องไห้ไปคิดถึงรูป ไม่ต้องมีอาลัยร้องห่มร้องไห้คิดถึงเสียง คิดถึงกลิ่น นึกถึงรส นึกถึงโณภูรูปพะ นึกถึงธรรมารมณ์อะไรเนี่ย อนาลโยไม่มีอาลัยคือว่างหมดเลย เมื่อมันว่างแล้วเราก็จะได้สุขสงบสุขสันติสุขแล้วไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งแล้ว นั่นแหละเป็นการเข้าใจธรรมรัฐธรรมนูญคือว่าง ไปรู้อย่างอื่นนะไม่เข้าทำเน่นนอนรู้แล้วเป็นทุกข์ไม่ดี แต่เราต้องรู้ก่อน เหมือนกับเราจำสระ ก-กอก ข-ขอเนี่ยต้องใช้สัญญาความจำที่หลังมันจำได้แล้วรู้จักมาผสมเป็นคำพูดเนี่ยเป็นปัญญาแล้ว พอมาผสมเป็นคำนั้นคำนี้แล้วเป็นปัญญาที่ของเราผสมกันจนชำนาญแล้วพอเห็นบีบไม่ต้องมาผสมอีกแล้วเนี่ยรู้เลยอ่านได้เลยเนี่ยเขาเรียกวิมุตติหลุดพ้นเลยอ่านแล้ว หลุดพ้นเลยต้องว่าอย่างนี้ หลุดพ้นจากการไม่ต้องมาผสมไม่ต้องเสียเวลา วิมุตติญาณทัสสนะ ทั้งรู้ทั้งเห็นแล้วก็พอดูก็รู้แล้วเห็นแล้วเบื่อหน่ายแล้วผ่านแล้วไม่สนใจแล้วว่างแล้วต้องว่าอย่างนี้แล้วเราก็จะได้เป็นผู้ปกติ ศิลปปกติก็คือละอย่างปกติคำว่าศิลปปกติเนี่ยหมายถึงเราละเราเว้นเป็นปกติความจริงพระองค์สอนถึงเจตนาวิริติหมายถึงใจนะ นั่นนะใจของเราถึงจะเป็นปกติคือว่างคือทำจิตให้ว่างเป็นปกติคือถ้าจิตเราไม่ว่างเป็นปกติจิตเราจะมีทุกข์แน่นอนเพราะฉะนั้นเรารู้อย่างนี้แล้วเนี่ยจำไว้เป็นอุบายเป็นมรรคเป็นหนทางที่จะเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ในวันนี้ ยืน เดิน นั่ง นอนก็ภาวนาว่างๆไม่ต้องไปพูด ถ้าเราจะพูดก็ไปพูดใส่หูตัวเองว่าว่าง ว่าง ว่าง พุดเข้าไปสู่ใจโล่งขณะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ในจิตเนี่ยพุดกับตัวเองไม่ต้องไปพุดกับคนอื่นพุดมามากแล้ว เดี่ยวเราพุดไม่ถูกหูเขาหรือเขาพุดไม่ถูกหูเราก็จะเครียดจะแค้นจะเป็นทุกข์โกรธ เพราะฉะนั้นเรา รูป เสียง กลิ่น รส โณภูรูปพะ ธรรมารมณ์เนี่ยทำให้ทุกข์ก็ได้ทำให้สุขก็ได้ ทำให้ดีใจก็ได้ ทำให้เสียใจก็ได้ไม่ต้องขมใจเป็นอุเบกขาก็ได้ใช้เนี่ยพวกเนี่ยถ้าใจเราว่างแล้วจิตเราก็ไม่มีเวทนา คำว่าเวทนานี้หมายถึงเวทนาทั้ง๕ทั้งสุขทั้งทุกข์ทั้งดีใจเสียใจทั้งอุเบกขาเนี่ยเขาเรียกเวทนา๕ ใจเวทนา๓คือสุข ทุกข์ อุเบกขาเนี่ยเขาเรียกเวทนา๓เพราะฉะนั้นเราข้ามไปเลยทั้ง๓ทั้ง๕เนี่ยว่างหมด แล้วมันก็ไม่มีความอะไรคืออารมณ์หลงเหลืออยู่ในจิตๆเราก็จะบริสุทธิ์สะอาดคือบริสุทธิ์สะอาดจากอารมณ์นั่นเอง ว่างสั่งสมไว้แล้วเราก็จะไม่โลกไม่โกรธไม่หลงไม่ตีใจไม่เสียใจกับอะไร เราก็ถือเอาเท่าที่จำเป็น การที่เราถือเอาเท่าที่จำเป็นเนี่ยเป็นมัชฌิมาปฏิปทา ใจความที่เราถือเอาเป็นมัชฌิมาปฏิปทาเหมือนพระองค์แสดง

ถึงกามสุขัลลิกานุโยค อตตกิลมถานุโยค เนี่ยแล้วพระองค์ก็แสดงถึงมัชฌิมาปฏิปทาทางสายกลางไว้แล้วพระองค์ก็บอกว่าทางหรือบรรพชิตไม่ควรเสพคำว่าไม่ควรเสพคือไม่ให้เข้าใกล้ก็หมายถึงว่าให้ว่างนั่นเองไม่ให้เข้าใกล้ทั้งสองอย่างก็คือให้ว่าง ไม่ให้เข้าใกล้กามสุขัลลิกานุโยค ไม่ให้เข้าใกล้อตตกิลมถานุโยคเนี่ยเป็นมัชฌิมาก็คือว่าง ถ้าเราว่างแล้วนั้นแหละจึงจะเป็นมัชฌิมา คำว่าว่างนี่ลงได้หมดเลย สัพเพ ธัมมา อนัตตตาตติต้องว่าอย่างนี้ พระองค์สรุปคำว่ามรรคสมังคีย์เป็นหนึ่งในก็ต้องลงที่ว่างนี้ทั้งหมดเลย สัพเพ ธัมมา อนัตตตา สัพเพ ธัมมา อนัตตตาทั้งธรรมและอธรรมก็ต้องให้ว่างให้หมด ดีชั่วอะไรก็ต้องให้ว่างหมดเลยเนี่ย จุดมุ่งหมายที่พระองค์ต้องการให้รู้ตรงนี้ให้ปฏิบัติตรงนี้ พระองค์สร้างบารมี อุบารมี ปรมัตถบารมี๔๐สงฆ์แสนกัลป์เพื่อมีจิตเจตนาเพื่อขนถ่ายสัตว์ให้พ้นจากทุกข์เข้าสู่พระนิพพาน นิพพานัง ปรมัง สุขญญังเนี่ยว่าง อุบายต่างๆที่พระองค์แสดงเรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องเนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ ศัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาเนี่ยเพื่อพระนิพพานเพื่อความว่างทั้งหมด แล้วถามว่าว่างแล้วจะไปทำอะไร แล้วเราจะไปต้องการอะไร เราจะไปนิพพานแล้วเราก็จะตายก็ไม่กลัวตายด้วยเจ็บเดียวเดียวถือว่าเป็นเศษกรรมที่การเวียนว่ายตายเกิดเคยไปรังแกเขาไว้เคยไปข่มเหงรังแกเขาไว้ไปฆ่าเขามาบ้างไปขโมยเขามาบ้างไปประพฤติผิดบุตถรรรยาสามีเขามาบ้างไปหลอกหลวงต้มตุ๋นเขามาบ้างไปกินเหล้าเมายาบ้างเนี่ยต้องยอมรับความจริงตรงนี้แล้วเราก็เออ! อटकัณนอดทนเอาเดียวเดียวก็ตายแล้วเดียวก็ว่างแล้วเดียวก็ไปนิพพานแล้วเราต้องนึกอย่างนี้ไว้เป็นภูมิคุ้มกันจิตของเราความจริงพระองค์สอนอยู่แล้วให้สละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ หมายถึงว่าทรัพย์สินสมบัติเรามีเท่าไรหรือเนี่ยสละถ้าเราป่วยเราไข้แขนขาตาหูเราพิการหรืออะไรเนี่ยเราก็สละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะคือตา หู จมูก ลิ้น กายเนี่ยจะเสียทั้งหมดก็ซึ่งมันรักษาแขน ขา ตา หู จมูก ของเราไว้ให้ได้ ทีนี้เมื่อรักษาหมดทรัพย์ไปแล้วทรัพย์ก็ว่างเนี่ยเห็นมัยทรัพย์เนี่ยว่าง ทรัพย์สินสมบัติหมดไปแล้วเนี่ยว่างแต่โรคไม่หายแล้วทีนี้ต้องตัดแขนตัดขาควักลูกตาออกเพื่ออะไรเพื่อรักษาชีวิตเอาไว้อย่าเพิ่งตาย (หัวเราะ) ทีนี้แม้ตัดแขนตัดขาควักลูกตาออกนี่โรคก็ยังลุกลามไปอีกมันจะตายก็ตกกระไดพลอยโจรไปเลยเนี่ย ที่พระองค์สละทรัพย์อวัยวะและชีวิตเพื่อรักษาธรรม ธรรมนั้นได้แก่อะไร ธรรมนั้นได้แก่ความว่างเนี่ย เพราะสละทรัพย์หมดไปแล้วก็ว่างไปแล้วคือว่างจากทรัพย์ไปแล้วตัดแขนตัดขาตาหูนี้ก็ว่างไปอีกแล้วอวัยวะหมดไปแล้ว ทีนี้ชีวิตกำลังจะหมดไปจะตายอีกก็ตกกระไดพลอยโจรว่าเออ! เรายังว่างไปแล้วหมดเงินหมดทองไปแล้วแขนขาตาหูก็หมดไปแล้วก็ให้มันว่างต่อไปเนี่ยรักษาความว่างเอาไว้ที่นี้ถ้ามันจะตายก็ไม่ต้องไปกลัวมันตายก็ตายขอไปนิพพานชาตินี้แหละเนี่ยจำได้หรือเปล่าถ้าเราจำได้ก็จะไม่มีทุกข์เลย ยืน เดิน นั่ง นอนจิตก็เป็นสุขสงบสุขแล้วไม่ต้องไปถามใครไม่ต้องไปสอบอารมณ์นั้นอารมณ์นี้ยิ่งสอบยิ่งง้ออารมณ์ก็คือกิเลสเนี่ยแหละพระพุทธเจ้าเรียกอารมณ์ว่ากิเลส กาม รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เนี่ย อารมณ์เหล่านี้ไปสอบวิปัสสนาญาณขั้นนั้นขั้นนั้นก็ยิ่งยึดติดอีก ต่อให้เปรียบอุปมาอุปไมยก็ไปนิพพานไม่ได้เยอะเยอะไปเหมือนกับใบฐิณะเปล่าเนี่ยจำทรงพระไตรปิฎกมาพระพุทธเจ้า๕๐๐พระองค์ก็บอกไปฐิณะเปล่ามาแล้วนั่งแล้วไปแล้ว เนี่ยพระองค์แสดงความว่าง ใบฐิณะเปล่านี้ไปหาเดิมที่มีสาวกหมายถึงมีลูกศิษย์ลูกหานี้๕๐๐เป็นบริวาร แต่ไม่ได้โสดาบันเลย ไม่ได้มรรคผลนิพพานอะไรสักอย่าง พระองค์พูดให้สลดใจเนี่ยมาแล้วผู้ว่างคัมภีร์ว่างมาแล้วเนี่ยคัมภีร์เปล่ามาแล้วนั่งลงแล้วไปแล้วเนี่ย แล้วก็ไปสำนักปฏิบัติในป่าในเขาล้วนเหยียดไปเข้าสำนักถูกสำนักนั้นมีพระอรหันต์ทั้งหมดเลยแม้กระทั่งสามเณรๆน้อยนั้นก็

พระอรหันต์พระเถระองค์แรกก็โยนไปเหม่งท่านอาจารย์จำทรงพระไตรปิฎกมาใครจะไปสอนท่านได้ โยนไปองค์ที่สองก็โยนไปองค์ที่สามที่สี่โยนไปที่ห้าที่หกที่เจ็ดที่แปดที่เก้าที่สิบไปถึงสามเณรองค์สุดท้าย สามเณรไม่รู้จะโยนให้ใครบอกจะเชื่อสามเณรวีร(หัวเราะ)ก็สามเณรก็ลองว่ามาซิ อ้าว! ลงสระลงไปพอจิวรภูน้ำในสระก็อ้าวขึ้นมา ขึ้นมาแล้วสามเณรก็สอนว่าเหยี่ยวอยู่หกรูปิดชะห้าเหลี่ยมหนึ่งขอให้ตั้งใจจับเหยี่ยวให้ได้นั่นนะก็คือปิดตา หู จมูก ลิ้น กาย ทั้งนั้นนะแต่ดูที่ใจเรา ให้ใจเราว่างอย่างเดียวแค่เนี่ยบอกพอแล้วสามเณรได้เรียนมามาก จำทรงพระไตรปิฎกมามาก เนี่ยจำไว้ละ พวกเหยี่ยวทั้งหลายเนี่ยตา หู จมูก ลิ้น กายไม่ได้ทั้งนั้นแหละ(หัวเราะ)เชื่อใจไว้ใจไม่ได้เดี๋ยวจะมาทำให้เจ้าของเป็นทุกข์ต้องว่าอย่างนี้ให้เหลือจิตว่างอย่างเดียวให้เหลือตัวรู้ตัวเดียวมันแหละ เลือดเนื้อหนังสังขารของพ่อของแม่ของปู่ของย่าของตาของยายไม่ใช่ของเรานะ จิตนั้นแหละของเราต้องรักษาจิตของเราให้ว่างไว้ อย่างอื่นไม่ใช่เลย เพราะฉะนั้นแล้วเรารู้แล้วก็ต้องตักตัญญูท่านด้วยว่าเราเอามาทำความดีเมื่อเราอาศัยท่านมาเกิดเนี่ยท่านเมตตา กรุณา มุทิตา เยอะแยะเลยที่เอาตมาสอนพ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูกเป็นพรหมของลูกเป็นยังงัยเนี่ยเอาตมาสอนแสดงไว้แล้วเดี๋ยวไปอ่านคู่มือจะรู้ เพราะฉะนั้นมีอะไรจะถามเอาตมาบ้างละเนี่ยแค่เนี่ยเหลือกินแล้วว่างอย่างเดียวสูงสุด ที่แรกก็เอาว่างเนี่ยเป็นมรรค พอที่หลังมันว่างจริงๆก็เป็นผลแล้วใครไม่เข้าใจก็ถามชี่เนี่ยอยากรู้ อะไรถามเลยเอาตมาเนี่ยถามได้ทุกเรื่องเลยไม่ต้องเกรงใจนะเปิดโอกาส....มีใครสงสัยไม่เข้าใจถามเลยจะได้รู้ยิ่งเห็นจริงมากยิ่งขึ้นเนี่ยเอาตมาทำทนายพวกโยมเนี่ยไปปฏิบัติที่นั่นที่นี้เสียเงินเสียทองมามากแล้วโดนหลอกมามากแล้วยังไม่ได้ความจริงเลยเอาตมาไม่ต้องการอะไรจากพวกโยมเลยเนี่ย ต้องการให้รู้ตามพุทธโอวาทแค่นี้เองพระองค์สร้างบารมี อุบบาารมี ปรมัตถบารมีเพื่อชนถ่ายสัตว์ให้พ้นทุกข์นะเมื่อเรารู้แล้วเราก็ต้องมาทำกตัญญูต่อพระพุทเจ้าเอาความจริงความรู้อยิ่งเห็นจริงที่รู้แล้วเข้าใจแล้วมาสอนพวกโยมเนี่ยที่นี้ก็มากตัญญูต่อประเทศชาติต่อพระมหากษัตริย์อีกหลายต่อเลยเห็นมัย อาศัยเป็นวันพระราชสมภพในหลวงเนี่ยเลยตั้งขึ้นมาให้พวกโยมได้ฟังเทศน์ฟังธรรมตามปกติเอาตมาก็เทศน์ทุกวันใครมาหาาก็เทศน์ทุกวันนี้แหละไม่ต้องรอให้ถึงวันนี้แต่ว่าวันนี้เป็นวันสำคัญใหญ่เป็นวันประทุมพร้อมโยมก็นึกว่าเออ! วันเกิดในหลวงก็ว่างแล้วเพราะมีเวลาว่างหลายวันเนี่ยเอาเวลาขอให้พระองค์ได้มีส่วนในธรรมที่รู้อยิ่งเห็นจริงแล้วเนี่ยให้พระองค์ได้มีพลาณามัยสุขภาพสมบูรณ์ทั้งสติปัญญาและญาณความรู้เนี่ยเพื่อจะแผ่บารมี อุบบาารมี ปรมัตถบารมีไปทั่วสยามประเทศไทยแผ่ไปทั่วโลกเลยต้องว่าอย่างนี้เป็นที่ยอมรับของนานาชาติในหลวงทรงพระปรีชาญาณ..มีอะไรจะถามก็ถามมาชี่เนี่ยไม่ต้องกลัวเอาตมารู้ง่ายเข้าใจเร็ว อ่านธรรมะเอาตมาแล้วสงสัยก็เปิดตำราถามได้อันนี้ไม่เข้าใจเป็นเพราะอะไรมีความหมายอะไร ถามได้เลยไม่ต้องกลัวไม่ต้องเกรงใจ...

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันอังคารที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

เวลา ๑๖.๑๒ น.